

žalované, by mu z toho, co vybrala, vydala do výše jeho pohledávky. Avšak dovolání není v právu. Bylo zjištěno, že F. postoupil svým určitým jedenácti věřitelům, mezi nimiž byl i žalobce, své určité vykázané pohledávky k zaplacení jejich pohledávek, že deset věřitelů na schůzi přítomných přijalo postup a se usneslo, by vybrané peníze byly rozděleny mezi věřitele podle výše jejich pohledávek. Záleželo tudíž, jak správně uvádí odvolací soud, jen na tom, zda i žalobce s postupem i s usnesením o rozdělení souhlasil. Tento souhlas byl zjištěn zejména z jeho dopisu ze dne 14. září 1922, ale i z následující korespondence a chování se žalobce. Zcela případně poukazuje odvolací soud na to, že rozhodným je zjištění, že všichni věřitelé, tudíž i žalobce, přijali postup. Z toho plyne právní závěr, že postoupené pohledávky přestaly být majetkem Františka F-a, že žalovaná neprováděla inkaso jeho pohledávek pro něho a nebyla k němu v právním poměru, takže žalobce, jenž přijetím postupu je vázán, nemůže na základě pozdějšího zabavení a příkázání k vybrání, jež ho pouze formálně opravňuje k žalobě, domáhati se s úspěchem na žalované, by mu do výše jeho nároku vydala, co vybrala. Otázka, jak výtěžek postoupených pohledávek má být rozdělen na pohledávky věřitelů F-ových, byla věcí vnitřního poměru mezi věřiteli. Že nebyla stanovena hned při postupu s F-em, nemohlo mít nepříznivého vlivu na platnost postupu. Bylo však zjištěno, že žalobce souhlasil s usnesením ostatních věřitelů, jež mu bylo sděleno, že postoupené pohledávky F-ovy budou podle výsledku, jak budou vymáhány, rozděleny poměrnou kvotou mezi všechny věřitele. Platnost postupu nezávisela na tom, že neuznával tehdy pohledávku žalobce v té výši, jak ji tvrdil žalobce. Bylo by jeho věcí, by proti ostatním věřitelům prokázal výši své pohledávky, která měla být účastna poměrného rozdělení. Toho však nebylo ani zapotřebí, poněvadž žalobce ani netvrdí, že při rozdělení vybraných pohledávek byla k tomu dána ostatními věřiteli příčina a jeho pohledávka byla též mezi tím, jak nesporno, ještě před skončením rozdělení zjištěna rozsudkem.

Čís. 7182.

Opomenul-li soud první stolice rozhodnouti v rozsudku o mezitímním návrhu určovacím, lze nápravu zjednatí toliko doplněním rozsudku, nikoliv jeho opravou.

Doplnění rozsudku nemá vlivu na lhůtu k odvolání ani tehdy, nařídil-li první soud stranám, by rozsudky jim doručené odevzdaly soudu »k provedení opravy«, ani tím, že právní zástupce odvolatele, odevzdáv rozsudek v soudní kanceláři, přiměl kancelářského úředníka k tomu, by mu vydal zpáteční lístky o doručení rozsudku a doplňovacího usnesení.

(Rozh. ze dne 25. června 1927, R I 508, 509/27.)

Vyhotovení rozsudku prvního soudu ze dne 28. prosince 1926 bylo doručeno žalobce zástupci dne 27. ledna 1927. Usnesením ze dne 28. ledna 1927 zamítl první soud mezitímní určovací návrh, o němž opome-

nul v rozsudku rozhodnutí a uložil stranám podle § 422 c. ř. s., by mu nejpozději do 3 dnů odevzdaly doručené jim vyhotovení rozsudku. K vyhotovením rozsudku stranami předloženým připojil prvý soud usnesení o opravě rozsudku, kterou vykonal bez návrhu stran a bez předchozího ústního jednání. Rozsudek s touto opravou byl žalobcovu zástupci doručen dne 26. února 1927. Dne 7. března 1927 podala žalovaná strana žádost o potvrzení vykonatelnosti rozsudku. Soud prvé stolice zamítl návrh usnesením ze dne 8. března 1927. Dne 12. března 1927 podal žalobce do rozsudku odvolání. Rekursní soud usnesením ze dne 28. dubna 1927 R II 111/21/42 vyhověl návrhu žalované a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci vydal žalované žádané potvrzení vykonatelnosti rozsudku. D ů v o d y: Tím, že si soud vyžádal rozsudek k vůli jeho opravě, nestaví se běh 14denní lhůty odvolací (rozhodnutí nejv. soudu ze dne 23. prosince 1908, Rv II 918/8, Právník r. 1909 str. 541), která jest lhůtou konečnou (§ 128 c. ř. s.), neboť ustanovení § 464 c. ř. s., že se odvolací lhůta počíná pro každou stranu doručením vyhotovení rozsudku, nebylo v zákoně pro případ opravy rozsudku nikterak omezeno ani pozměněno, naopak se praví v § 424 c. ř. s. výslovně, že jednání o opravě skutkové povahy rozsudku neb o doplnění rozsudku nemá vlivu na běh lhůty pro podání opravného prostředku proti rozsudku, jehož skutková podstata má býti opravena nebo jehož doplnění jest navrženo. Nebyla by důvodnou ani námitka, že by pak nebylo ponecháno stranám dosti času k provedení odvolání, neboť ve lhůtě určené soudem k odevzdání vyhotovení rozsudku mohly si strany snadno poříditi k tomu účelu opisy rozsudku. Žádost žalované strany o potvrzení vykonatelnosti rozsudku, podaná dne 7. března 1927, byla tedy napadeným usnesením bezdůvodně zamítnuta, protože tehdy odvolací lhůta pro žalující stranu již dávno uplynula a rozsudek nabyl právní moci, neboť odvolání, které žalující strana podala až dne 12. března 1927 bylo opožděno. Odůvodněné stížnosti bylo proto vyhověno a bylo uznáno, jak se stalo. Dlužno ještě podotknouti, že v usnesení ze dne 28. ledna 1927 odvolává se prvý soud nesprávně na předpisy §§ 419 a 420 c. ř. s., neboť v pravdě jest ze spisů patrnó, že se nejednalo ani o opravu rozsudku podle § 419 c. ř. s. ani o pouhou opravu skutkové povahy podle § 420 c. ř. s., nýbrž že šlo vlastně o doplnění rozsudku podle § 423 c. ř. s. po případě o doplňovací usnesení (§ 430 c. ř. s.), k čemuž však bylo by potřeba jednak návrhu, jednak ústního jednání, a proti němuž byl by přípustný samostatný prostředek opravný. Usnesením ze dne 28. dubna 1927, R II 111/27/43 odmítl o d v o l a c í s o u d odvolání jako opožděné. D ů v o d y: Duplikátem zpátečního lístku, jehož prvopis zástupce žalobcův si u soudu vyzvedl a nevrátil, jest prokázáno, že vyhotovení rozsudku bylo zástupci žalující strany doručeno dne 27. ledna 1927. Odvolací lhůta končila mu tedy dnem 10. února 1927, avšak odvolání žalující strany bylo podáno na poštu teprve dne 12. března 1927. Bylo tudíž odvolání to jako opožděné podle §§ 471 č. 2 a 474 odst. 2 c. ř. s. odmítnouti v neveřejném zasedání, když tak neučinil již soud 1. stolice podle § 468 c. ř. s. Dokládá se ještě, že vyžádáním rozsudku soudem k opravě, jež se stalo usnesením ze dne 28. ledna 1927 nebyl

běh odvolací lhůty nikterak zastaven, jak bylo podrobněji odůvodněno v usnesení tohoto soudu ze dne 28. dubna 1927 č. j. R II 111/27-42 v téže právní rozepři vydaném.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolacímu rekursu žalobce do usnesení rekursního soudu ze dne 28. dubna 1927, R II 111/27-42 ani jeho rekursu do usnesení odvolacího soudu ze dne 28. dubna 1927, R II 111/27/43.

D ů v o d y:

Odvolací soud právem odmítl žalobcovo odvolání jako opožděné a jest souhlasiti i s jeho názorem, že žádost žalované o potvrzení vykonatelnosti rozsudku, podaná dne 7. března 1927, byla prvním soudem zamítnuta neprávem. Rozsudek prvního soudu byl žalobci doručen (§ 93 c. ř. s.) dne 27. ledna 1927. Jelikož první soud opomenul, rozhodnouti o návrhu žalované na určení, jež ve smyslu § 259 c. ř. s. učinila při roku ze dne 17. listopadu 1925, vydal dne 28. ledna 1927 usnesení, jímž zamítl tento návrh, a, maje za to, že jde o pouhou opravu rozsudku podle § 419 c. ř. s., uložil podle § 422 c. ř. s. stranám, by nejpozději do tří dnů odevzdaly soudu vyhotovení rozsudku jim doručená. Usnesení toto bylo žalobci doručeno podle vlastního jeho udání dne 4. února 1927. Jest patrné, že jak správně připomenul již rekursní soud v rozhodnutí ze dne 28. dubna 1927, č. j. R II 111/27/42, nešlo tu o opravu ve smyslu § 419 c. ř. s., nýbrž o doplnění rozsudku, které se mohlo státi jen na návrh strany, o němž podle § 423 třetí odstavec c. ř. s. mělo býti rozhodnuto po předchozím ústním jednání, a to, vyhověno-li mu, nikoliv usnesením, nýbrž rozsudkem. V podstatě však byl rozsudek doplněn. Toto doplnění nemělo podle § 424 c. ř. s. vlivu na běh lhůty pro podání opravného prostředku proti rozsudku, třebaže o doplnění rozsudku nebylo jednáno. Uplynula-li tudíž žalobci neprodlužitelná lhůta k podání odvolání dnem 10. února 1927 a, jelikož žalobce dal odvolací spis na poštu teprve dne 12. března 1927, podal jej opožděně. Na věci nemění ničeho okolnost, že první soud zbytečně nařídil stranám, by rozsudky jim doručené odevzdaly soudu k provedení opravy, ač o ni nešlo, což žalobci vzhledem k obsahu usnesení ze dne 28. ledna 1927 při náležité pozornosti nemělo ujíti. Nikdy však nemohla lhůta k podání odvolání býti prodloužena tím, že žalobcův právní zástupce, odevzdáv rozsudek v soudní kanceláři, přiměl kancelářského úředníka k tomu, by mu vydal zpáteční listky o doručení rozsudku a doplňovacího usnesení, k čemuž onen úředník nebyl ani oprávněn. Z toho jde, že odvolací soud právem odmítl žalobcovo odvolání jako opožděné, ale také, že první soud neprávem zamítl žádost žalované o potvrzení vykonatelnosti rozsudku. Poukazuje-li žalobce v dovolacím rekursu k tomu, že proti rozsudku podal odvolání a proti odmítavému usnesení soudu druhé stolice rekurs, a tvrdí-li, že, bude-li rekursu vyhověno a odvolacímu soudu uloženo, by o odvolání po zákonu jednal, nebude možno, by první soud vydal žalované žádané potvrzení, zapomíná, že pro vyřízení žádosti o potvrzení vykonatelnosti rozsudku rozhodoval

stav, jaký byl v den jejího podání, a že dne 7. března 1927 žalobcovo odvolání podáno ještě nebylo a rozsudek tudíž podle spisů byl vykonatelným. Není tedy opodstatněn ani rekurs ani dovolací rekurs a nebylo proto vyhověno žádnému z nich.

Čís. 7183.

Byla-li již vedena exekuce vnučenou správou podle § 97 a násl. ex. ř. na nemovitosti zařízené jako elektrický podnik a tomuto účelu věnované a sloužící, nemohou užitky, plynoucí vlastníku z podniku, býti předmětem ještě zvláštní vnučené správy vedené jen na podnik podle § 341 ex. ř.

Součástí elektrického podniku jest výroba a rozvod elektřiny, koncese, na jejich základě lze podnik provozovati, odvádění vody z řeky k účelům podniku, jakož i stavba zařízení potřebných k výrobě a rozvodu elektřiny, zejména případné zřizování nových vedení a udržování již zřízených. Nespadá sem však živnostenské oprávnění k provozu mláčením za mzdu.

Nemovitosti, v nichž se provozuje elektrický podnik, a podnik sám se svým příslušenstvím tvoří jediný celek, na nějž jest vésti exekuci podle § 97 a násl. ex. ř., nikoliv podle § 341 ex. ř.

(Rozh. ze dne 27. června 1927, R I 290/27.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byla povolena exekuce vnučenou správou I. podniku obce K. pro výrobu a rozvod elektřiny a pro stavbu zařízení k tomu, koncesí místodržitelství ze dne 23. ledna 1909, čís. 284.066 a ze dne 9. února 1912, čís. 3 B 2045/1 a práva k odvádění vody ze řeky, II. jakož i podniku provozovaného na základě živnostenského listu ze dne 8. prosince 1913, čís. 35.729 (oprávnění k provozu mláčením za mzdu). Rekursní soud exekuci povolil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu ohledně oprávnění k provozu mláčením za mzdu, jinak dovolacímu rekursu vyhověl a obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jak patrno ze spisů, na něž se povinná strana při výslechu podle § 331 druhý odstavec ex. ř. odvolala, jest vedena na nemovitosti povinné strany, zapsané ve vložkách čís. 1375, 1130 a 1421 pozemkové knihy K. a čís. 115 pozemkové knihy L. vnučená správa podle § 97 ex. ř. Tyto nemovitosti jsou zařízeny jako elektrický podnik a jsou tomuto podniku určeny a jemu věnovány a jemu také slouží, takže jsou užitky, plynoucí vlastníku z podniku, zároveň užitky samé nemovitosti. V důsledku toho má vnučená správa o uvedených nemovitostech již zavedená za předmět také užitky z elektrického podniku na nemovitostech provozovaného a týká se jich. Z toho plyne, že, byla-li již zavedena vnučená správa na užitky oněch nemovitostí, nemohou tyto užitky (§ 103